

РЕШЕНИЕ

№ 10981

гр. София, 05.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1679** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Ш., [дата на раждане], гражданин на Р.Турция със съдебен адрес: [населено място], [улица] чрез адв. В. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0280-000015 от 21.01.2024 г., издадена от К. К. на длъжност началник на РУ към ОДМВР Шумен, РУ К., с която за извършени от Д. Ш. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Ф.“, модел „Т.“ С РЕГ. НОМЕР Н. за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че не е собственик на МПС, а съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП същата се налага само на собственика на л.а. Т.е от това заключава, че лицето, ползващо автомобила по силата на право, различно от правото на собственост, не може да бъде адресат на ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП. Твърди, че заповедта не е надлежно мотивирана съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК по начин по който да става ясно какво точно е твърдяното нарушение. Р.Турция е страна по Конвенцията за движението по пътищата, което обуславяло наличие на предпоставката по чл. 161, т. 1 от ЗДвП, СУМПС на водача да е валидно на територията на България.

Обстоятелството, че СУМПС не е придружено от легализиран превод на български език съставлява административно нарушение на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Това нарушение обаче не водило до прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а от ЗДвП. Липсата на изискуемия легализиран превод на СУМПС не означавало липса на СУМПС, каквато хипотеза визира цитираната разпоредба. Наред с това от логическото тълкуване на разпоредбата следвало, че същата е приложима единствено спрямо водачи, които не притежават правоспособност да управляват МПС от съответната категория, а не и водачи, които притежават правоспособност да управляват МПС, но към момента на проверката не представят СУМПС, валидно за територията на РБ, поради липса на легализиран превод на същото.

С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява лично и не представлява.

Ответната страна, редовно призован, не изпраща представител, в депозираното по делото становище, е взето такова за неоснователност на жалбата по изложени в него съображения. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-0280-000015 от 21.01.2024 г., издадена от К. К. на длъжност началник на РУ към ОДМВР Шумен, РУ К. за извършени от Д. Ш. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Ф.“, модел „Т.“ С РЕГ. НОМЕР Н. за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Д. Ш., при управлението на собствения си л.а в [населено място], след извършена проверка било установено, че последният управлява л.а. „Ф. Т.“ с рег. номер Н., с номер на рама WVGZZZ7PZJD018182, със чуждестранно СУМПС номер 35452, образец Р.Турция, невалидно за Р.България, тъй като не било придружено от легализиран превод на български език. Това представлявало нарушение на чл. 161, т. 3 от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № GA728371/24.01.2024 г.

Въз основа на тях е издадено НП № 24-0280-000003 от 24.01.2024 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповед № 372з-4057 от 31.12.2021 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началник на РУ изрично изброени в т. 1.6 от заповедта, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Предписанието на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправоспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена

първата хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя Д. Ш., като доводите изложени в обратна насока, не са подкрепени с доказателства по делото.

В настоящото производството не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН серия Д - № GA728371/24.01.2024 г., който съгласно чл. 189 ал.2 от ЗДВП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в Закона за движението по пътищата, както и от няколко международни договора - Ж. конвенция за движение по пътищата от 1949 г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили. Тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България. В Закона за движението по пътищата са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

Разпоредбата на чл. 161 гласи, че свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. В цитираната норма, условията за валидност на СУМПС, издадено от друга държава, са изброени алтернативно.

Действително, Република Турция е присъединила се държава към Конвенцията за движението по пътищата на 22.01.2013 г. и съгласно чл. 47 § 2 б. "б" от посочената конвенция, същата е влязла в сила за тази държава 12 месеца след депозиране на нейния документ за ратифициране или присъединяване. В съответствие с нормативните изисквания на приложение № 6 към Конвенцията, свидетелството за управление на водача трябва да бъде: 1. под формата на документ; 2. задължително да бъде изписано на френски език "Permis de conduire", което може да бъде съпроводено или не с названието на друг език; 3. надписите на свидетелството са или на латиница или в английски курсив, или ако са на друга азбука, се повтарят и на латиница; 4. в точно установен ред трябва да присъстват изброените реквизити от т.1 до т.11 от приложението; 5. както и да бъде приложена снимка на притежателя и б. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език

По делото не са депозирани доказателства в тази посока, удостоверяващи легализирането на превода на СУМПС, нито че в съдържанието на същото присъстват всички изброени реквизити.

В разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е предвидено, че принудителната административна мярка се прилага за срок от шест месеца до една година. В конкретния случай компетентният орган е определил минимално предвидения в закона срок - 6 месеца, което обуславя извод за съразмерност на наложената ПАМ.ЗППАМ е съобразена и с целта на закона, регламентирана в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП, а именно опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на Д. Ш. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такава следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

От ответника не са претендирани разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ш., [дата на раждане] , гражданин на Р.Турция със съдебен адрес: [населено място], [улица] чрез адв. В. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0280-000015 от 21.01.2024 г., издадена от К. К. на длъжност началник на РУ към ОДМВР Шумен, РУ К..

ОСЪЖДА Д. Ш., [дата на раждане] , гражданин на Р.Турция да заплати на ОДМВР - [населено място] сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ